

סרן מיכה דרוקר ז"ל

נולד 11.2.50 בהילוורסס, הולנד

נפל כ"ג תשרי תשל"ד

17.10.73

במצרים

היינו יחד בצופים.

היינו יחד בסדיר.

היינו יחד במילואים.

היינו יחד בטנק - שתי יממות.

עשר שנים הכרתי את מיכה, והנה אתה מגלה ששני ימים שקולים בנגד עשר שנים.

מיכה שלי הוא מיכה מהטנק.

*

כשאתה נלחם בצד חבר מהבית, לא מי שהכרת במלחמה, המלחמה מקבלת משמעות חדשה.

כזאת היתה ההרגשה כשירדנו לסיני ביום הראשון למלחמה, ומצאנו ליד טסה עם רב - "כל עם ישראל פה". ואתה מוצא בתוך העם הזה שכן שלך, וחבר, ומורה.

כזאת היתה ההרגשה ביום הצליחה, כשעם שחר נתגלתה שיירה אינסופית על ציר "עכביש" - המראות המוכרים של אוטובוסים של "אגד" ומכוניות בלו בנד המשובצים ברכב הצבאי - בתוך עמי אני נלחם.

כזאת היתה ההרגשה, כשעליתי יום לפני הצליחה על הטנק של מיכה.
לחיצת ידים, טפיחה על השכם, שמחה.

אתה מסוגל להעביר את הפגישה הזאת, כמות שהיא, לירושלים?

משמעות אחרת.

*

הטנק שלנו היה רתום לאחורי הגשר שהיה עלינו להטילו אל התעלה.
תפקידנו היה לבלום את המסה העצומה הזאת בשעת הצורך. מיכה מסביר
לנהג, שלמה מאחיעזר, שעליו להגיב במהירות כי זה ענין רציני:
"ההסטוריה עומדת על הרגל שלך שעל הבלם." "במחנה" יכתוב על שלמה
מהטנק הבולם... הכל תלוי בך".
שלמה הבין. הוא נלחם בהצלחה בעייפות הכבדה כל אותו הלילה. הוא
עמד בציפיות.

מדוע לא יבנה הצבא כולו על תחושת השליחות. מדוע לא יאמץ לו את
הגישה של מיכה.

אני גיליתי את מיכה בשעות הקצרה שלי איתו בטנק. זה מלמד מה אנחנו
מפסידים יום יום. מפקד טוב לחייליו, מאד אנושי ועם זה החלטי. דווקא
זה מה שעורר את תשומת לבי לצורה בה מילא את תפקידן.

"23ב, אני מסתער, אתה תחפה עלי". מסתער, זו מלה שראיתי קודם רק
בכתבות בעיתון.

"חברה, תשמרו על עצמכם, זה החיים שלכם". שמר עלינו כל הזמן, שלא
גיפגע בגלל שטות.

"חברה, אם יקרה משהו, אז כרטיס התדרים אצלי בכיס הסרבל, בצד ימי ן".
זהו, העקר להמשיך.

ב-17 לחודש, בשש בבוקר זה קרה. אבטחנו גשר על תעלת המים המתוקים.
עמדנו שעות בתוך צמחיה עבותה ובין מבני מגורים. מיכה לא העלה בדעתו
לעשות איזו "פעולת מנע". זה החינוך שלנו.

באזוקה פגעה בטנק מטווח קרוב. מיכה נהרג במקום.

אנחנו ממשיכים, כמצוות מיכה.

(משה שקד)